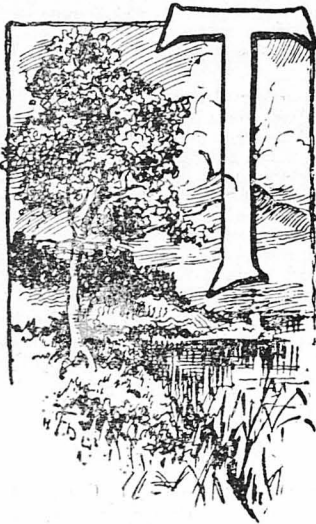


ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOYE. SOLARI



ΤΑ ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΕΝΑ ΣΤΑΧΥΑ



Ο σύνταγμα που υπηρετούσε ο Νάθαν Μαρτέν βρισκόταν σε πορεία απ' το πρωί, μόλις ανέβηκε ο ήλιος. Τόσο όμως είχαν περιπλανηθεί μέσα στα χωράφια, που κι αυτός ο Νάθαν, μ' όλο που ήτανε από αυτά τα μέρη, δεν ήξερε πειρά που ακριβώς βρισκόταν. Περιπατούσε με το κεφάλι σωφιστο, με το ηλίθιο χωμένο ως τα μάτια, κουρασμένος, αφανισμένος, κυτίζοντας χρησιμοποιήματα μπροστά στα πόδια του τη σκοτεινή λουρίδα του δρόμου που ξετυλιγόταν αδιάκοπα. Έξαφνα, άκουγοντας ένα ξερό κάλτ, σήκωσε το κεφάλι του και σάστισε βλέποντας να βρισκείται μπροστά στο σπίτι του, μέσα στο χωράφι του. Το σπίτι ήτανε κατάκλειστο, η αυλή άδειανή. Τα σπαρτά ήσαν θερισμένα και μονάχα μερικά ξερόχορτα φτυρώνανε μέσα στο χωράφι. Και παντού γύρω απλωνότανε βαθειά σιωπή.

Μά γιατί σταμάτησαν στο μέρος αυτό; Για να πολεήσουν, ή για να ξεκουραστούν; Αυτά σκεφτόταν ο Μαρτέν, όταν άκουσε Έξαφνα τη φωνή του λοχαγού:

— Παρηγόδι!

«Ο Νάθαν έπεσε χάμο, μαζί με τους συντρόφους του, στην άκρη του χωραφιού του, εκεί ακριβώς που βρισκότανε το δρόμο. Έπρξε να πολεήσουν. Αντίο της καρδιάς, ο έχθρος.»

«Ο Νάθαν, με σφιγμένη την καρδιά, συλλογιζότανε αυτή τη στιγμή τέσσερα πράγματα: Πρώτα τη ζωή του. Ήτανε νέος, γερός, ώμορφος, μπορούσε να ζήσει εκατό χρόνια. Έπειτα το σπίτι του. Ήτανε φτιαγμένο με τόσους κόπους και τόσες οικονομίες. Κι' άρχιωσε μιά όβιδα για να το σκορπίσει σ' έρεϊνια. Έπειτα, εκεί κάτω, πίσω απ' τα χωματισμένα ξύλα παιδείχαν τη γοαμιά των συνόρων, στο έχθρικό έδαφος, κοντά σ' εκείνο το καμπαναριό, βρισκότανε το σπίτι της αρραβωνιαστριάς του. Άραγε τα κανόνια δεν θα τ' γρομίζαν, δεν θα τ' κάνανε κι' εκείνο σόννη; Μά πιο πολύ απ' όλες τις άλλες, βασάνιζε τον Νάθαν η τέταρτη σκέψη του. Ή έγνοια του για την Κατερίνα, την αρραβωνιαστικιά του, το όμορφο Ξανθογάλο κορίτσι, με το γλυκό χαμόγελο, με τα γερά μπράτσα. Τι θα γινότανε μέσα σ' αυτή την κόλαση; Είτε κερδίζανε, είτε χάνανε τη μάχη, το ίδιο ήτανε για τον Νάθαν. Και στις δυο περιπτώσεις μπορούσε να τον χωρίσει απ' την αρραβωνιαστικιά του για πάντα ο θάνατος.»

Τη στιγμή αυτή άκουστηκαν δίπλα του η πρώτη κανονιά. Ή κοροϊφή του καμπαναριού του αντίκρουσε χωριό γρομίστηξε. «Ο Νάθαν άνασπώθηκε με άγνοια κι' είδε δίπλα απ' την εκκλησία το σπίτι της Κατερίνας, απείραχτο ακόμα. Τα έθρβικά κανόνια απαντήσανε κι' έκεινα. Ή όβιδες βουίζανε γύρω άγρια. Ο βουβαρδισμός κράτησε δυό ώρες. Τα κανόνια ξεγονάσανε τον θάνατο άκατάπαντα. Ένας άβιοματιζός, περνώντας δίπλα στους στρατιώτες, άκούστηκε να λέη:

— Το Νομπλεκουό ζαίγεται!...

Άνηφώντας τον κίνδυνο, ο Νάθαν άνασπώθηκε για να ιδη. Το έχθρικό χωριό ήτανε στεφανομένο από φλόγες και καπνούς. Το σπίτι της Κατερίνας δεν φαινότανε πειρά. Κάποια όβιδα θα τ' είχε καταστρέψει. Σάν ύπνωτισμένος, με τα μάτια γεμάτα φρίκη, ο Νάθαν κυτούσε... κυτούσε. Έξαφνα ένας σύντροφός του τον τράβηξε απ' το μανίκι:

— Φυλάξου!... του φώναξε.

Πάνω απ' το κεφάλι του Νάθαν μιά όβιδα έσκασε σε χίλια κομμάτια. Ο κρότος της τράνταξε τους δυό φαντάρους και τους κόλλησε στο χόμα.

— Όρθιοι! Έμπρός!... άκούστηκε αυτή τη στιγμή η φωνή του λοχαγού.

Οι στρατιώτες σηκώθηκαν. Ο Νάθαν προσάθησε κι' αυτός να κινή το ίδιο, Ξανάπεσε όμως κάτω. Ή έβαν πόνο δυνατό στην πλάτη. Είχε πληγωθεί. Προσπάθησε να κινήθ, έφερε το χέρι στην πλάτη του και τ' είδε να βάφεται.

κατακόκκινο. Αίμα!... Ένοιωσε κάτι τ' ξεστό, τ' ο χλιαρό να κιάλη ανάμεσα στις δυό του πλάτες και λίγο-λίγο έχασε τις δυνάμεις του και τ' μάτια του κλείσανε. Το χόμα, ξερό απ' την καλοκαιρινή έστη, ρουφούσε άβληστα τ' αίμα πουτρεχε...

«Όταν συνήλθε ο Νάθαν, ήτανε πειρά μεσημέρι. Βαθειά σιωπή απλωνότανε γύρω. Στην άρχη νόμισε πως ξεπνούσε απ' τον ύπνο του. Έπειτα θυμήθηκε... Και μη μπορούντας να κουνηθ' απ' τη θέσι του, έμεινε ξαπλωμένος, με τα μάτια άνοιχτά, τρέμοντας για τη ζωή του... και για τη ζωή της Κατερίνας... Άρες πολλές πέρασαν έπει. Ο Νάθαν δεν πνούσε πειρά. Ένοιωσε μονάχα σ' όλο του το κορμί μια τρομερή άδυναμία.

Ξαφνικά, άκουσε δίπλα του κουβέντες:

— Ένας πληγωμένος!...

— Όχι, είνε σκοτωμένος!...

— Για να δούμε!...

Δυό άνδρες έσκυψαν από πάνω του. Είχανε στο μανίκι τους ένα κόκκινο σταμό. Ο ένας φορούσε ηλίθιο με γαλιόνα.

— Δεν είνε τίποτα, είνε τ' τελευταίος. Αίμορραγία μονάχα μεγάλη... Πρέπει να φερθ' η πληγή. Μά θα προλάβουμε;

Συγχρόνως έκανε μιά χειρονομία, που σήμαινε ότι δεν θα πρόφταναν ίσως να μεταφέρουνε τον τραυματία ως τ' νοσοκομείο. Θα πέθαινε στο δρόμο.

— Το σπίτι, εκεί... είνε δικό μου... Το κλειδι' είνε κάτω από μιά πέτρα, δεξιά απ' την πόρτα...

Τον κουνάλησαν μέσα στο σπίτι, τον ξαπλώσαν στο κρεβάτι. Ή άδυναμία του ήταν μεγάλη και μονάχα μιά λέξη μπόρεσε να ψιθυρήσει: «Κατερίνα!».

Τέσσερες δόκλιηροι μήνες χροιαστήκανε για να Ξανακερδίσει ο Νάθαν τ' άμνο αίμα του. Σ' αυτό τ' μεταξύ ο πόλεμος είνε τελειώσει. Ή ζωή ή ειρηνική κι' ήσυχη Ξανάρχισε. Ο κόσμος γύρισε στα σπίτια του, στα χωράφια του, όσα είχανε γλυτώσει απ' την καταστροφή. Ή δουλειές Ξανάρχισαν...

Ο Νάθαν όμως δεν μπόρεσε να Ξαναβηθ' την ευτυχία του. Όλον τον καιρό της άρρωστιας του, η Κατερίνα ξεπνούσε δίπλα στο μαξιλάρι του. Όσο όμως αυτός Ξανάδρωσε τις δυνάμεις του, τόσο εκείνη γινόταν πιο συνθροπή κι' άμυλητη. Μπροστά στα μάτια της έβλεπε πάντα τ' πατρικό της σπίτι να γρομίζετα απ' τις όβιδες του έχθρικού στρατού, στον όποιο υπηρετούσε κι' ο Νάθαν, έβλεπε τη μικρή της άδελφή να πέφτη χάμο νεκρή. Μόνο η άνάγη να περιποιηθ' τον Νάθαν την έκανε ν' άποφασίσει να πατήση το χόμα της χώρας που είχε καταστρέψει τη δική της. Τον ίδιο τον αρραβωνιαστικό της τον έρωσε πειρά σάν έχθρο... Και μόλις εκείνος μπόρεσε να σηκωθ', αυτή έφυγε, με τον σκοπό να μην Ξαναγιοίσει πειρά.

Ο Νάθαν ένοιωσε τη ζωή να Ξαναγεννιέται μέσα του, μά δεν είχε πειρά όρεξη για δουλειά. Αισθανότανε μιά άποστροφή για τ' σπίτι του και τ' χωράφι του, μιά πού ή Κατερίνα τ' μισούσε τόσο...

Τον Νοέμβριο όμως, σάν να Ξύπνησε Ξαφνικά απ' τη νύχτη του, άγόρασε χόμα, ταχτοποίησε το σπίτι του κι' άρχισε τ' όργωμα.

Όταν, μιά μέρα, έφτασε τ' αλέτρι του στην άκρη του χωραφιού, εκεί πού είχε περάσει άλλοτε τόσες ώρες άναίσθητος, πληγωμένος, πρόσσε πώς τ' χόμα ήταν στο μέρος εκείνο πιο σκοφό. Έσκυψε, και τού φάνηκε πώς είδε στο γή μεγάλους λεκέδες από αίμα...

Κι' όμως... Στο μέρος αυτό τ' αίματοποτισμένο, φτυρώνανε τ' όρασιότερα στάχυα. Κι' έτσι σχηματίστηκε εκεί μιά τούφα ψηλότερη απ' τ' άλλα σπαρτά.

Ή Κατερίνα στο μεταξύ αυτό έξακολοθούσε να δείχνεται τ' όδιο ψυχρή και ν' άποκρίνεται άρνητικά σε κάθε πρόταση γάμου που της έκανε ο Νάθαν. Όταν καμιά φορά τόν συναντούσε, τον χαιρέτούσε τυπικά κι' έξακολοθούσε τον δρόμο της, δίχως να σταθ.

Ένα πρωί, πού ο ήλιος έλαμπε στον ούρανο θριαμβικά, ο Νάθαν κυτούσε στα στάχυα του, λογαριάζοντας πόσον κόπο ήθελε για να τ' θερίσει. Τη στιγμή εκείνη φάνηκε η Κατερίνα, πηγαινόντας στην πόλι μ' ένα πανέρι στο χέρι, πάντα ψυχρή κι' έπαρφαλακτική.

Ο Νάθαν τη σταμάτησε. Της έδειξε τα κτήματα, τ' όπιτι πού την περιέμενε να μη μέσο νοικοκυρά και σε μιά στιγμή παραφορξ, την έφραξε απ' τη μέση, ζητώντας να τη φίλησει. Αυτή όμως Ξέφυγε απ' τ' χέρια του. Προχωρώντας πλάι, φτάσανε στο μέρος τού χωραφιού που βρισκόntonταν τα αίματοποτισμένα στάχυα,



Την άγκάλιασε σφιχτά και τη φίλησε στο στόμα...

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝ ΦΟΥΤΟΥΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

(Διαβάστε, θαυμάστε, απολαύστε)



Σ' εινε ευλογημένο τὸ ὄνομα τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ!... Ἀπόχρησε, ἐπὶ τέλους, καὶ ἡ Ἑλλάς τὸν φουτουριστὴ ποιητὴ της. Μὰς ἔλειπε ἀληθινὰ ἕνα τέτοιο εἶδος ποιήσεως. Ὡς τώρα, δειλὰ καὶ ἀραιὰ, παρουσιάζοντο μερικὸί νεοὶ ποετᾶστροι ποῦ προσπαθοῦσαν νὰ μιτῶσουν καὶ στὴν Ἑλλάδα τὸ νέο αὐτὸ φρούτο. Τώρα ὁμως ἔχομε πλεὺ τὸν με γάλο, τὸν κλασικὸ ποιητὴ, ποῦ μὰς ἔδωσε ἀριστουργήματα στὸ εἶδος αὐτό. Θὰ μὰς ἐπιτρέψετε λοιπὸν νὰ τὸν παρουσιάσωμεν πρῶτον ἡμεῖς στὸ Ἑλληνικὸ κοινὸ, ἢ μᾶλλον, γιὰ νὰ εἴμαστε πιστότεροι, νὰ κάμωμε ἕνα περιτάτο εἰς τὸ περιθώριον τῶν στίχων του.

Ὁ νέος — ὄχι κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ κατὰ τὴν σχολὴν — ποιητὴς, ὀνομάζεται Ἀθανάσιος Ε. Ι. Σταθοπούλος καὶ, ὅπως λέει σ' ἕνα του σημεῖομα, εἶνε καθ' ἡγετηὶς στὸ Μότικα τῆς Ἀζαρνανίας.

Τὸ βιβλίον του τιτλοφορεῖται «Ποιήματα Τριάκοντα» καὶ περιέχει πραγματικὰ τριάντα σύντομα πεζὰ ποιήματα. Ἡ γλώσσα τῶν εἶνε καθ' ἡγετηὶς στὸ Μότικα τῆς Ἀζαρνανίας. Τὸ βιβλίον του τιτλοφορεῖται «Ποιήματα Τριάκοντα» καὶ περιέχει πραγματικὰ τριάντα σύντομα πεζὰ ποιήματα. Ἡ γλώσσα τῶν εἶνε καθ' ἡγετηὶς στὸ Μότικα τῆς Ἀζαρνανίας.

Τὸ ἐπιγράφει «Δάσκαλος»: «Δεῖ δὲ δὴ νῆ Δι' διδάσκαλον, καλὰς ὁδὰς ἄδειν, ἄλλως μεγάλος δάσκαλος. Ἐνέλπις, σφραγίσσα Μαθητοῦσα Νεολαία, ὡς εἰσελθούσα σὺν ἐγκύκλιον ποταμῶν καὶ σὺν Ἀκαδημαϊκῶν Κρανῶν Ὁκεανὸν πορευομένη, Πανδιά, Παιδεία, ἡδεῖα Παιδιά. Μέθην μαθημάτων μάθε Μαθητὰς».

Δὲν λησμονεῖ ὁμοῦς ὁ ποιητὴς καὶ τὰ προγονικὰ ἀριστουργήματα. Καὶ σ' ἕνα ποιήμα τὸν ψάλλει τὸν Ἐρμῆ τοῦ Πραξιτέλους ὡς ἔξης: «Ὀντως ὡς ἥλιος λάμπει ἐν ὄλῃ τῇ ἐν Ἡλείᾳ τῆς ἐν Ἠλείᾳ Ὀλυμπίας, Ἐρμῆς τελεῖα πρᾶξις Πραξιτέλους, ἄχρι τέλους ὄντων, Ἀληθὸς ἄσους Ἀλκούς».

Καὶ γιὰ τὸ νέο παιγνίδι ποῦ ξετρεῖλλαν τοὺς νέους, δὲν μποροῦσε νὰ μὴ γραφῆ ποιήμα ὁ κ. Σταθοπούλος. Καὶ ἰδοὺ ὁ ὕμνος στὸ Φούτ-Μπῶλ: «Ἔστι δὲ Φούτ-Μπῶλ παιδιὰ παιδῶν ἢ ὁμάτων ἐν πεδίαθι διὰ τῶν ποδῶν μὲ πνρὰ ὀμαδῶν, ὁμοθυμαδὸν, κλωσηδῶν. Δεῖ δὲ μὲ δύο σφαιρας παιζειν, τῆς μὲν ὠθημένης, τῆς δὲ ἀποθουμένης, ὡς πολλαπλασιαζομένης ἐνεργίας παικῶν καὶ περιεργίας θεατῶν».

Νὰ τώρα καὶ ἕνα ἄλλο φιλοσοφικὸ ποιήμα μὲ τὸν τίτλο «Γάμος»: «Γάμος μαγικὸν ἢ τραγικὸν φαινόμενον ἀναφανδὸν ἀναφανόμενον. Γῆ γὰρ Γάμων γέμει. Προῖξ Προῖξ Φίξ ἢ Καριξίς. Ἰσθὶ Μνηστῆρ Μνηστῆς Μνηστῆς ἦσθη. Ἰδεώδης Σκέψις ἢ μυστηριώδης στέψις, ἐνείκερος πῆσις ἢ τέκνων κησις. Τεκνοποίησις ἢ κησις ποιήσις. Γάμων ἄγαν ἄγαμα».

Ἀποδύσκει καὶ ἕνα φιλοσοφικὸν χαρακτηρισμὸ τοῦ Ἔρωτος: «ἘΡΩΣ. — Μυθικός ἐρώσιος ἐθεον ἀρώσιος, ἐρωτήσιος δὲ πῶδων ἐπαθον ἔμαθον ὅτι ἐκ τοῦ ἐρωτος. Ὑπάρχει ἔρωσις, ἀλλὰ καὶ ἕτερος ὁ ἰδιαίτερος. Ἔρωσις ἦρωσις ἱερὸς τολμηρὸς καὶ εἶρων πο...

ἠφά, μεστομῆνα, ὑπέροχα. Ἡ Κατερίνα τὰ θαύμασε πραγματικὰ. «Ὀλ' αὐτὰ, ἔν ἡθελες, θὰ γινόντανε δικὰ σου... τῆς εἶπε ὁ Νάθαν.

Ἔπειτα ἔκοψε ἕνα σπειρὶ σταριοῦ, τὸ ἄνοιξε καὶ τῆς εἶδειξε μέσα τὸν χωρὸδὸ σπῆρο.

— Δοκίμασε ἢ τῆς εἶπε. Καὶ τῷ ὁμοίως μέσθι στὰ χεῖλι της. Ἔπειτα τὴν ἀγκάλιασε σφιχτὰ καὶ τῆ φιλήσε στὸ στόμα. Ἡ Κατερίνα δοκίμασε συγχρόνως τὴ γλυκερὰ γέμει τοῦ φιλιοῦ καὶ τοῦ ὄρουμο σταριοῦ. Τοῦ σταριοῦ, τοῦ ποτισμένου μὲ τὸν ἰδρωτὰ καὶ μὲ τὸ αἷμα τοῦ Νάθαν. Αὐτὸ τὴ συγκινηθεῖσθε βεβαίᾳ. Ἐνείκειος τὸν ἔρωτα νὰ ξαναζωντανεύῃ μέσα της, καὶ ἔταν μίσησε νὰ λάβῃ ἄδασα, τὰ λιγωμένα της μάτια, τὸ κομμὶ της ὁλόκληρο ποῦ ἀνατρίχιαζε ἀπὸ πόθο, δια της φωνάζανε: «Ναί!...

νηρὸς, θαῦμα ἢ τραῦμα». Αὐτὸ λοιπὸν εἶνε ὁ ἔρωσις, ὅπως τὸν ἀντίλαμβάνεται ὁ κ. καθ' ἡγετηὶς ἀπὸ τὸν Μότικα.

Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμε τὴ φιλοσοφίαν καὶ ἄς ἰδοῦμε καὶ τὶς ἄλλες ἐκδηλώσεις τῆς Μούσης τοῦ φουτουριστοῦ ποιητῆ ἢ Νά ἕνα ποιήμα γιὰ τὴν «Πρώτη Μάϊου»:

«Αἰῶνες ἀλλήλους διαδέχοντα, ἄνθρωποι ἐν ἑλληλοῖς ἀπεκδέχοντα τὴν πρώτην Μάϊου ὡς χαρὰν τοῦ βίου, ἄνθρωπος κατ' ἐξοχὴν ἀγαπᾷ τὴν ἐξοχὴν, ἄνθη συλλέγει, ἢ ἐκλέγει ὑπὸ ἕνα ὄρον, διότι νομίζει ὅτι κομίζει δῶρον, ἀλλ' οἷα ἀπάτη, τὰ γὰρ ἄνθη τὰ ἐκλεκτὰ ἐμαράνθη μετὰ. Ἐαρ δέλεαρ, Μέγας Μάγος Μῆν Μάϊος».

Καὶ ἐπαικωθεῖ φυσικὰ τὸ «Βοῦνὸ τῆς Καρδιάς» σὺν συμπλήρωμα τῶν ὁρμῶν τοῦ Μάϊου καὶ φιλοσοφικο-κοινωνικῆ συνέπειαν:

«Τὸ ΒΟΥΝΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ. — Ὁ τῶν χορεύοντων μὲ χαρὰν, χάρην, ἐλιγμούς, καρπίτια, ὠραία κορμίτια, νηρηίδες, νεανίδες, ἡρώιδες, γεννοῦν στὸν νῦν τῶν Νέων συλλογισμούς, λογισμούς, στεναγμούς, λυγμούς, ποῦ γίνονται ἐν ὁ βουνοῦ τῆς καρδιάς, ὅπερ βωθημδὸν ἀνέχεται, γίνεται ὕψιστον καὶ τότε καθ' ὄρον ἐρχεται καὶ ὁ Ἰερὸς τοῦ Ὑψίστου μαζί μὲ τὸ Νουνό».

Μπορεῖτε νὰ βρῆτε σ' ὅλη τὴν παγκόσμιον φουτουριστικὴν ποίησιν τελειότερο ἀπὸ αὐτὸ ἀριστουργήμα;

Καὶ μήπως τάχα εἶνε κατώτερο εἰς ἔμπνευσιν καὶ τὸ σύντομο ἀλλὰ παραστατικώτατο ποιήμα γιὰ τὸν Κολόμβο;

«ΑΜΕΡΙΚΗ. — Χριστόφορος Κολόμβος πολυμῶδον ἀνεκάλυψε τὰ χερσὸν φέροντα καὶ Χριστὸν λατρεύοντα ἡμερα μέρη Ἀμερικῆς».

Ὁμοιολογούμενος εἶνε τὸ ὠραῖότερο ἀπὸ τὰ ἔμπνευσμένα ποῦ ἔχουν γραφεῖ κάτω ἀπὸ τὰ διάφορα ἀγάλματα τῶν Ἀθηνῶν.

Τι σὰς λέει ὁμοῦς καὶ τὸ παρακάτω ἐπιγράμμα ἀπὸ τὴν ἀγαπητὴν του Χρυσούλαν;

«Ὁ Χρυσὴ Χρυσούλ «χρῆ χρῆσθ χρῆσις τοῦ ὄν κέκτησθε χρυσοῦ, ἀλλὰς ὅλος ὁ χρυσὸς Σας μεταβάλλεται εἰς ψευδὸς χρυσοῦν καὶ ψευδὸς χρυσοῦν, μὴ ἀμφισβῆτετε οὐ ψευδομαί, ὄνειδος εἰδὸς τὸ ψευδός».

Κατεβαίνει ὁμοῦς ὁ ποιητὴς μας καὶ ἐς ταπεινότερα ζητήματα καὶ ἀσολοῦσθ μὲ τὸν ἰδιαίτερον τοῦ Ὑπουργοῦ, καὶ πῶς τοῦ τὰ ψάλλει:

«Ἀφού καλὸς καὶ καλλίστος ὁ ἰδιαίτερος τοῦ Ὑπουργοῦ, διατὶ δὲν καλεῖται καὶ ἰδιαιτάτος; Εἶτε διότι αἰτῆσις δὲν ὑπεβλήθη πρὸς ἀπονομήν του Ἰδε αὐτὸν Τίτλον, εἶτε διότι ἡ ὑποβλήθεισα θὰ ἀνεβλήθη, εἶτε ἢ ἐπ' αὐτῆς συζητήσις θὰ ἀνεβλήθη καὶ ἐκ τῆς ἀνοβλήθης ἀνεβλήσεν ἢ λῆθη, εἶτε διότι Ἐτερος τῶ Ὑπουργῶ ἰδιαιτάτος, τὸ Ὁμοεῖ ἔτερον Ἥμισον, μεθ' οὐ ἐπείσως, ἀδῶς, ἀδῶς ἐνδιατᾶται».

Αὐτὰ εἶνε τὰ ποιήματα τοῦ κ. Σταθοπούλου. Ἀπόλαυσις ἀπολαύσεων. Μὴν ἀνησυχεῖτε ὁμοῦς. Θὰ δημοσιεύσωμε καὶ ἄλλα.

K. K.



ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ

ΠΡΟΔΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΙΞΙΣΙΑ ΙΜΟΝΙΕΣ

Ἡ γυναῖκες τῶν χωριῶν μας τὴν ἄνοιξι, δια ν' ἀρχίζον νὰ λαλοῦν οἱ κοττοκα, ἢ τραγόνες καὶ τ' ἀβδόνα, συνηθίζον νὰ τῶν ἀπὸ τὰ χωράματα μὰ μπουκιά φρομὶ γιὰ νὰ μὴν τὶς βρῆτε τὸ λάλημα τῶν παραπάνω πουλιῶν νησικῆς. Γιατὶ, ἀν δὲν προφτάσουν νὰ τὸ κάνουν αὐτὸ, θὰ «κομπωθοῦν», θὰ τοῦς σταθῆ δηλαδή, ὅπως πιστεύουν, κόμπος στὸ λαμὸ τους. Ὑπάρχει μάλιστα καὶ σχετ καὶ δίστιχο:

Τρυγονίτσας κόμπωμα τριῶν χρόνων οκόνταμα.

Ὅταν κανέναν ποντικὸς τρωπήσει τὸ στρώμα ἢ τὸ ἀλευροσάκι, αὐτὸ σημαίνει, σύμφωνα μὲ τὶς λαϊκῆς προλήψεις, ὅτι κάποιος μπαίνει κρυφὰ στὸ σπίτι καὶ κλέβει.

Τὸ κράξιμο τῆς κουρούσας καὶ τοῦ νυχτοκόρησθ, τὸ λάλημα τῆς κόττας, τὸ σῆρλιασμα τοῦ σκύλου, ἢ γέννησι πρῶτοῦ ὄρουμο ἀρνιοῦ μὲ μαῦρο τρίχωμα, εἶνε κακὰ σημάδια, ποῦ φανερώνουν ὅτι κάποιος μέσα ἰπὸ τὸ σπῆτι θὰ πεθάνῃ.

Κακοσημαδιὰ ἔθεωρεῖτο κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν καὶ τὸ γουγουῖρισμα τῶν περιστριῶν. Ὅταν ὁ Κολοκοτόνης ἐπυθόκετο νὰ συγχρόνησθ τὴν περιφρημὴ μάχη του μὲ τὸν Δράμαλη, πῆρεσε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του ἕνα περιστῆρι γουγουῖριζοντας πένδυμα. Ὁ Γέρος τοῦ Μωρήθι ἀραξῆ ἀμέσως τὸ δῆλο του καὶ τὸ πρὸςβόλισε. Τὸ περιστῆρι ἔπεσε σκοτωμένο μὲρὸς στὰ πόδια του. Αὐτὸ θὲν ἐρηθῆνε αἰσῶν ὁμοῦς ἐκ μέρους τοῦ Κολοκοτόνη, ὁ ὅποσις προχώρησε θαρραλέα κατὰ τῶν ἐγθῶν καὶ τοῦς κατατρόπωσε.